Súd:	Krajský súd Bratislava
Spisová značka:	4To/91/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1618010615
Dátum vydania rozhodnutia:	17. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Karol Kováč
ECLI:	ECLI:SK:KSBA:2021:1618010615.3

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Karola Kováča a sudcov JUDr. Vladimíra Buchvalda a Mgr. Michala Kačániho, PhD., v trestnej veci obžalovaného N. P., pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Malacky z 08.06.2020 sp. zn. 1T/91/2018, na verejnom zasadnutí konanom 17. júna 2021 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného N. P., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Malacky z 08.06.2020 sp. zn. 1T/91/2018 bol obžalovaný N. P., nar. XX.XX.XXXX uznaný za vinného pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

od presne nezisteného dňa mesiaca august roku 2016 až do dňa 13.11.2017, kedy bolo vydané uznesenie Okresného súdu v Malackách sp. zn. 32C/68/2017 o neodkladnom opatrení, ktorým sa zakazuje obvinenému priblížiť k poškodenému na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov, v meste U. na O. č. XXXX/X v spoločnej domácnosti rodinného domu, psychicky týral svojho otca N.a P., tým spôsobom, že ho denne verbálne napádal slovami, že ho rozšľape a nasťahuje mu do domu cigáňov, nebude stačiť ani utiecť von, čo s ním dorobia, že ho dostane do blázinca alebo do basy a vyhlási ho za nesvojprávneho, že naruší statiku celého domu a nezostane mu ani strecha nad hlavou, o čo sa pokúsil dňa 12.08.2017, kedy s bagrom začal búrať stavbu rodinného domu v čase, keď sa poškodený nachádzal v dome, pričom toto konanie poškodený nahlásil polícii, na základe čoho bol obvinený na 10 dní vykázaný zo spoločného obydlia, poškodeného neustále osočuje, permanentne mu vulgárne nadáva a kričí na neho neustále slová: „ty hajzel, vyj....., špinavý, starý, skončíš v blázinci alebo v base a nebude ti mať kto ani vodu podať a tam zhniješ ty špinavý k...., toto žiadny otec nerobí synovi, žiadne dieťa nemá takého otca ako teba“, čím týmto konaním u poškodeného N.a P., nar. XX.XX.XXXX, trvalé bytom U., O. č. XXXX/X vyvoláva napätie, stres, strach a obavu o svoj život a zdravie.

Za uvedenú trestnú činnosť bol obžalovanému podľa § 208 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 37 písm. m/ Tr. zák., § 38 ods. 4 Tr. zák., uložený trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov, pre výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.
Podľa § 73 ods. 2 písm. c/ Tr. zák. súd obžalovanému uložil ochranné psychiatrické liečenie, ktoré podľa § 74 ods. 1 Tr. zák. vykoná ambulantnou formou.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení podal odvolanie obžalovaný N. P., ktoré odôvodnil viacerými písomnými podaniami urobenými osobne, ako aj prostredníctvom svojej obhajkyne, ktorá mu bola v konaní o odvolaní ustanovená podľa § 40 ods. 2 Tr. por.

V písomných dôvodoch odvolania obžalovaný N. P. uviedol, že rozsudok trpí skutkovými chybami, zistený skutkový stav nezodpovedá skutočnosti, skutkové zistenia sú nejasné, prokurátorka v obžalobe fabulovala súdnoznalecké posudky, vyšetrovateľka zmenila podstatné časové údaje, ktoré ovplyvnili ďalšie konanie a súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Poukázal na čestné vyhlásenie L. V., fotografie tzv. poškodeného N.a P. st. a iné dôkazy a svedectvá, ktoré bez pochybností stanovujú čas a miesto skutku, ktorého sa mal dopustiť. V priebehu celého trestného konania sa nevyskytol priamy či nepriamy usvedčujúci dôkaz preukazujúci skutočnosť, že sa mal dopustiť stíhaného skutku. Súd pri uznaní viny vychádzal z výpovede svedka O. P., ktorý sa však žiadneho z incidentov nezúčastnil, napriek tomu nemal pochybnosti o pravdivosti jeho výpovede, ako aj z výpovede poškodeného, ktorú súd považoval za pravdivú, hoci on uviedol dôvody spochybňujúce ich pravdivosť. Výpovede oboch sa rozchádzajú napríklad v tvrdeniach v tom, že otec uvádzal, že obžalovaný chcel celý majetok predať a išlo mu len o peniaze, pritom jeho brat ponúka celý majetok, ktorý dostal od otca, jemu na predaj. Obžalovaný odmietol tvrdenie otca, že mu vulgárne nadáva, nakoľko slovné spojenia sú vytrhnuté z kontextu a dávajú celému verbálnemu konfliktu úplne iný význam. Nikdy sa na adresu svojho otca nevyjadril tak, ako uvádza, čo potvrdil aj znalec v podanom posudku, ktorý vylúčil aj možnosť skratového konania. Podľa obžalovaného bolo vylúčené, aby bol na základe incidentu vykázaný na 10 dní zo spoločnej domácnosti, nakoľko poškodený uvádzal, že mu búral strechu nad hlavou a vulgárne mu nadával, avšak v skutočnosti si na svojom pozemku a so svojím bagrom na základe platného stavebného povolenia opravoval svoj vlastný dom, pričom ho otec brutálne napadol a musel volať políciu. Vykázaný bol poškodený, s čím však on nesúhlasil a policajtom povedal, že dobrovoľne odíde on zo spoločnej domácnosti. Ďalej namietal, že súd vzal do úvahy výpovede svedkov, ktorí vypovedali skutočnosti, ktoré sa predmetnej veci vôbec netýkajú, pričom odmietol jeho návrhy na dôkazy, ktoré by preukázali jeho nevinu a vzápätí prijal zvukové záznamy, ktoré sa zjavili až po dva a pol roku. K týmto uviedol, že po odbornom preskúmaní bolo zistené, že sa na CD nosič dostali v kratučkých úsekoch v digitálnej forme a zvuková stopa jednoznačne preukázala, že záznamy neboli vkladané na CD v priamom slede z folderu, teda neboli vytvorené na zázname z diktafónu, ale vyskladané v digitálnej forme. Obžalovaný taktiež poukázal na to, že mu bola viac krát zamietnutá žiadosť o nazretie do spisu a sudca aj napriek tomu, že nebol zastúpený právnym zástupcom, začal hlavné pojednávanie. Tým bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces a právo na obhajobu. Taktiež odôvodnenie napadnutého rozsudku je v rozpore s § 168 ods. 1 Tr. por. a súd porušil zásadu „in dubio pro reo“. Okrem rozporov v skutkových zisteniach mu nebol preukázaný úmysel dopustiť sa stíhaného trestného činu. Z týchto dôvodov navrhoval, aby Krajský súd v Bratislave podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok prvostupňového súdu a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. mu vec vrátil na nové konanie alebo aby podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol sám rozsudkom vo veci tak, že ho spod obžaloby oslobodí.

Obžalovaný v ďalšom písomnom podaní, ktorým odôvodňoval podané odvolanie, uviedol, že súd rozhodol v nezákonnom zložení, pričom poukázal na to, že nemal obhajcu. Nebola dodržaná lehota na prípravu na hlavné pojednávanie a rozsudkom uložený trest je neprimeraný. Ďalej namietal konštatovanie súdu, že pravdivosť vyjadrení poškodeného potvrdil znalec z odboru psychológie, nakoľko tento nemôže objektívne posudzovať, či svedok alebo poškodený hovorí pravdu. Podľa obžalovaného pri šetrení zo strany príslušníkov Obvodného oddelenia PZ Stupava, ktoré predchádzalo trestnému stíhaniu, boli konfrontované dve osoby a to H. Y., ktorá uviedla, že sa poškodeného bojí, je agresívny a už viac krát na ňu zaútočil a O. V., ktorá uviedla, že nevie, o čo ide, asi o nezhody, nakoľko tam v poslednom čase chodia policajti. Vo výpovediach poškodeného a svedka O. P. sú rozpory, títo svoje výpovede priebežne menili počas celého konania, ich výpovede sú tendenčné a účelové, pričom výpoveď svedka O. P. je neprípustná z dôvodu jeho priameho príbuzenského vzťahu k poškodenému, ktorý okrem toho previedol na neho vlastnícke práva k viacerým pozemkom. Poškodený vo svojich trestných oznámeniach uvádzal, že k incidentom dochádza od augusta 2017 a teda ku konfliktom dochádzalo od augusta 2017 do 13.11.2017. Jeho tvrdenia, že ku skutkom dochádzalo od smrti jeho matky, ktorá zomrela v máji 2016, sú účelovo zmenené vyšetrovateľkou. Svedkovia, ktorí by potvrdili, že k nezhodám dochádzalo od augusta 2017, boli bezdôvodne odmietnutí. Tvrdenie svedka O. P., že chcel pozemok v T. celý a následne ho chcel predať, je nepravdivé, čo môžu potvrdiť svedkovia J. P.vá, Z. Z. a Z. L.. Za nepravdivé označil tiež tvrdenia poškodeného, že sa mu vyhrážal, ako aj jeho vyjadrenia ohľadne návštevy u neho na Vianoce a fotografie s jeho vnukom. K zvukovým záznamom obžalovaný dodal, že v písomnej analýze, ktorá sa k nim vzťahuje, sa uvádza, že z nahrávok je zrejmé, že ide o majetkový spor o pozemok v T., medzi týmito osobami prichádza k obojstranným urážkam, vypätým situáciám, ktoré vrcholili verbálnymi konfliktmi, v ktorých sa osoby navzájom vulgárne urážajú, či už zo strany otca, ktorý vulgárne uráža svojho syna, ako aj zo strany syna, ktorý hovorí otcovi, že skončí na psychiatrii. Zvukové nahrávky,

ktoré predložil prokurátor, sú teda zjavne sfalšované. Obžalovaný zopakoval, že mu nebolo umožnené nahliadnuť do spisu, že nemal obhajcu, pričom sudca aj prokurátor odmietli ním predložený dôkaz, ktorý preukazuje jeho nevinu a ktorým sú videonahrávky, ktoré prostredníctvom obhajcu (ktorý ho o tom ubezpečoval) založil do spisu, avšak na hlavnom pojednávaní zistil, že súd nedisponuje žiadnymi nahrávkami. Napokon obžalovaný namietal, že prokurátorka pozmenila znalecké posudky RNDr. Mgr. Dušana Kešického, PhD. a MUDr. Klaudie Stanislavovej.

V ďalších písomných podaniach obžalovaný popri opakovaniu už uvedených dôvodov svoje odôvodnenie odvolania dopĺňal o svoje úvahy o zločineckej skupine tvorenej vyšetrovateľmi, prokurátormi a sudcami, poukázal na rozkrádanie svojho majetku, na okolnosti spojené s nahlásením ním tvrdených protiprávnych konaní a správaní sa zástupcov príslušných orgánov, pričom súčasťou týchto jeho podaní bola aj žiadosť o ustanovenie iného obhajcu z dôvodu, že medzi ním a už ustanoveným obhajcom vznikol stav nedôvery. Namietal tiež porušenie zásady „ne bis in idem“ v súvislosti s rozhodnutím o priestupku, ktorým bolo rozhodnuté o skutkoch, ktoré sú predmetom obžaloby, falšovanie obžaloby a výpis z registra trestov, zmenenie jeho výpovede, falšovanie zvukových nahrávok, vykonanie tretieho hlavného pojednávania bez poučenia, nedoručenie zápisnice o hlavnom pojednávaní, pričom súčasťou posledného z obžalovaným predložených podaní je aj trestné oznámenie na v ňom uvedené osoby.

V odôvodnení odvolania urobeného prostredníctvom svojho obhajcu obžalovaný argumentoval tým, že bol uznaný za vinného za neexistujúci trestný čin, nakoľko vo výroku napadnutého rozsudku sa nachádza výrok o tom, že spáchal trestný čin „týrania blízkej a zverenej osoby“. Napadnutý rozsudok bol vydaný k výroku o vine a najmä k výroku o treste na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu a bez starostlivého uváženia všetkých skutkových okolností, v rozpore s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. Podľa obžalovaného je podstatnou okolnosťou v tomto prípade vyriešenie otázky, či sa jednalo z jeho strany voči N.ovi P.vi st. o jednostranné konanie všeobecne popísané v ustanovení § 208 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., alebo sa jednalo o konanie vzájomné, ktoré aj on pociťoval obmedzujúco a ktoré napĺňalo zo strany N.a P. st. konanie všeobecne popísané nielen v ustanovení § 208 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., ale prípadne aj v ustanovení § 208 ods. 1 písm. e) Tr. zák. (t. j. neodôvodnené obmedzovanie v prístupe k majetku, ktorý má právo užívať). Pri danom trestnom čine je dôležité preukazovať aj „zreteľné pozície, nerovné postavenia útočníka a obete, ktoré sa v priebehu útokov nemení". Tieto skutočnosti však preukazované neboli, čo spôsobuje podstatnú vadu konania, najmä vo vzťahu k vysloveniu výroku o treste, ale v neposlednom rade aj vo vzťahu k samotnému výroku o vine. Už súd v napadnutom rozsudku na str. č. 19 uvádza, že „neexistuje žiadny svedok, ktorý by sústavne a súvisle pozoroval, ako sa obžalovaný k poškodenému správa, ktorý by na vlastné oči videl, ako jednotlivé incidenty prebiehali a čo im bezprostredne predchádzalo a čo na ne nadväzovalo. V tomto smere obžalovaný doplnil, že neexistuje ani žiadny svedok, ktorý by vnímal tieto okolnosti zo strany správania sa poškodeného vo vzťahu k jeho osobe. Z výpovede N.a P. st. vyplýva, že mal od bližšie neurčených osôb informácie o tom, že je drogovo závislý, že chce rozpredať celý jeho majetok, ktorý by skončil „v drogách“, že bol vraj trestne stíhaný aj za inú, bližšie nešpecifikovanú trestnú činnosť. Z jeho výpovede ďalej vyplýva, že práve z tohto dôvodu sa začali ich spory, ktoré aj svedkovia O. V., J. V., G. V. a N.. T. U. vzájomne označili termínom „hádky“, teda nie ako jednostranný a súvislý krik jeho osoby na N.a P. st., a to aj napriek tomu, že z ich výpovedí vyplýva pri týchto hádkach väčšia intenzita jeho verbálneho prejavu voči N.ovi P.vi st. Jeho vina bola v týchto súvislostiach vyslovená v podstate len na základe toho, že tvrdenia N.a P. st. mali byť vraj podporené nahrávkami, ktoré majú vraj preukazovať jeho vyjadrenia voči N.ovi P.vi st. V priebehu dokazovania nebol objektívne preukázaný pôvod nahrávok (čo spôsobuje ich procesnú nepoužiteľnosť a nemožnosť prijatia záveru ani o ich zákonnosti) a ani to, že by sa na nahrávkach nachádzal jeho hlas (čo taktiež samo osebe spôsobuje procesnú nepoužiteľnosť týchto nahrávok). Jedná sa o jednostranne (N.om P.m starším) predložené nahrávky, ktorých autenticita a celistvosť nebola nikdy potvrdená a tým nebolo dokumentované, ako sa správal poškodený k jeho osobe, ako jednotlivé incidenty prebiehali a čo im bezprostredne predchádzalo a čo na ne nadväzovalo. Dôležitosť spôsobu správania sa N.a P. st. voči jeho osobe, teda dôležitosť objasnenia pôvodu majetkových sporov a tiež aj jednotlivých sporov, o ktorých vypovedajú susedia ako o hádkach a nie o jednostranných útokoch, resp. dôležitosť objasnenia týchto skutočností, vyplýva aj so záverov znalca RNDr. Mgr. Dušana Kešického, PhD., ktorý vo vzťahu k osobe N.a P. st. konštatuje sklony správať sa zásadne spôsobom, ktorý je v zhode so spoločenskými požiadavkami, prítomnosť potreby potvrdzovania vlastnej hodnoty, snahu zaujímať v interpersonálnych vzťahoch aktívnejšiu rolu, snahu o súlad s väčšinovou normou a odmietanie sociálne neprijateľného správania syna, jednoznačne sú u neho prevažujúce

pozitívne pocity k okoliu, pokiaľ toto nekoná proti jeho hodnotovému systému. Vo vzťahu k jeho osobe (osobe obžalovaného) znalec RNDr. Mgr. Dušan Kešický, PhD. uvádza, že v zásade je jeho hodnotový systém väčšinový, nevykazuje znaky významnejšieho rozporu s väčšinovou populáciou, nejde o konanie inštrumentálne, teda plánovité v snahe získať prevahu v situácii, vzťah k okoliu je obranne negativistický, k blízkym osobám (otec, brat) má ambivalentný postoj, pričom ambivalentnosť je zvýraznená hlavne vo vzťahu k otcovi, ktorý si zachováva svoju autoritatívnu pozíciu. Z týchto záverov znalca je zrejmé, že podstatnou okolnosťou, na ktorú jeho otec prihliadal, boli nepravdivé informácie o jeho drogovej závislosti a o jeho domnelej snahe ho okradnúť, ktoré mu o jeho osobe poskytovali doposiaľ neustálené osoby, pričom otec tieto nepravdivé informácie považoval za jeho správanie sa v rozpore so základnými spoločenskými požiadavkami, na ktorých dodržiavaní on voči jeho osobe v autoritatívnej pozícii trval, pričom mu ani nedal reálnu možnosť, aby mu túto jeho nesprávnu pozíciu vysvetlil. Aj podľa znalca a aj podľa jeho vlastného výsluchu (kde tvrdí, že začal konať prvý on, keď začal prepisovať majetok na syna O.) bol práve N. P. st. v aktívnejšom postavení (hral „aktívnejšiu rolu“), pričom on bol v obrannom stave, bez aktivity smerujúcej k získaniu jeho prevahy. Podľa obžalovaného bolo potrebné znalcovi položiť aj otázku smerovanú k tomu, či on týmto konaním otca netrpel syndrómom týranej osoby. K dokazovaniu v tomto rozsahu však nedošlo, rovnako ako nedošlo ani k ním navrhovanému psychiatrickému vyšetreniu jeho otca. Ak už súd v napadnutom rozsudku vyslovil potrebu doplnenia skutku aj o tzv. citové vydieranie jeho osobou vo vzťahu k otcovi, potom sa súd logicky mal zaoberať aj pohnútkou takéhoto konania (viď ustanovenie § 119 ods. 1 písm. b/ Tr. por.), nakoľko v danom prípade bol prepis majetkov spôsobený nepravdivým obviňovaním jeho osoby zo strany otca o jeho domnelej a nepravdivej drogovej závislosti. Skutočnosť, či toto správanie sa otca nespôsobovalo citové a tiež aj majetkové vydieranie jeho osoby, čo bolo následne pohnútkou jeho konania, však orgány činné v trestnom konaní a ani prvostupňový súd vôbec nepreukazovali a meritórne tak súd rozhodol v jeho neprospech výlučne na základe jednostranne zisteného skutkového stavu. Z výpovede N.. N.a P. st. je zrejmé, že popisuje len jeho konanie, pričom v jeho výpovedi úplne absentuje popis akéhokoľvek jeho vlastného konania, čo nekorešponduje nielen s výpoveďami svedkov, ktorí hovoria o hádkach, teda nie o jednostrannom správaní sa jeho osoby voči N.ovi P.vi st., ale nekorešponduje to ani s obsahom časti nahrávok predložených poškodeným, ktoré neboli (pravdepodobne účelovo) oboznámené na hlavnom pojednávaní. Súd, ale najmä orgán činný v trestom konaní neobjektivizoval niektoré vyjadrenia poškodeného, na ktorých objektivizáciu mal prostriedky a ktoré by mohli verifikovať výpoveď poškodeného. Jedná sa napríklad o vyjadrenia, že svojho otca zadlžoval, že „len zle a zle“ páchal, že bol na desať dní vykázaný z obydlia, že vraj vynadal doktorke a pod. Verifikované neboli ani tvrdenia poškodeného, že používa vulgarizmy pred policajtmi a advokátkou a ani jeho tvrdenie o tom, že začal s búraním strechy na vlastnom pozemku a s povolením. Neverifikovanými zostali aj svojvoľné a logicky neprijateľné tvrdenia, že vždy vstupoval do rodinného domu poškodeného v čase „keď vytiahol päty z domu" (nakoľko toto by predpokladalo, že poškodeného sledoval, čo vzhľadom na to, že chodil do práce, nebolo ani možné) a že mu tam kradol a ničil rôzne zariadenie. Uvedené slovné spojenie nakoniec aj súd zo skutkovej vety vypustil, avšak vo vzťahu k oslabeniu vierohodnosti výrokov N.a P. st. súd z týchto skutočností nepochopiteľne nevyslovil žiadny záver. Pochybnosti o vierohodnosti tvrdenia poškodeného ako celku vyvolávajú aj tvrdenia poškodeného, že ho vraj „týral“ dennodenne, pričom on je vodič z povolania a často bol pracovne odcestovaný. Prvostupňový súd dokonca odmietol vykonať ním predložené návrhy na výsluchy svedkov ako „nešpecifikovaných osôb“, a to napriek tomu, že aj bez ich konkretizácie bolo z jeho argumentácie zrejmé, že sa malo jednať o zakročujúcich policajtov a zdravotníkov, ktorých totožnosť je možné nepochybne ustáliť. Odmietnutím vykonania dôkazov a odôvodnením takéhoto postupu došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu, nakoľko aj súd konštatuje, že neboli vypočutí svedkovia, ktorí by popísali jednotlivé incidenty, a tým by nepochybne prispeli k objektívnej verifikácii alebo odmietnutiu vierohodnosti výpovedí N.a P. st. Tieto navrhované dôkazy teda boli spôsobilé zmeniť dokazované okolnosti. Je zrejmé, že výpovede zakročujúcich hliadok PZ a RZP by objasnili rozsah verbálnych útokov jeho osoby voči N.ovi P.vi st., ale aj naopak. Vypočutý bol síce O. P. (ktorý má dokonca majetkový dôvod vypovedať v jeho neprospech), ale vypočutá už nebola napr. jeho partnerka Z. L., ktorá by mohla potvrdiť ich vzájomný vzťah s otcom a najmä okolnosti, za ktorých situácia vznikla a opomenutý bol dokonca aj výsluch druhej susedy N.a P. st. H. Y., ktorá by podľa vyjadrenia svedka O. P. mohla vypovedať v jeho prospech. Preto nie je pravdivé tvrdenie súdu, že to, čo by malo byť zistené výsluchom svedkyne H. Y., mohlo byť súdom zistené z iných dôkazov. Totožná skutočnosť sa týka aj jeho návrhu na výsluch svedka L. V.a a vypočuté neboli ani svedkyne J. P.vá (jeho exmanželka) a ani Z. Z. (jeho expriateľka), ktoré by mohli potvrdiť jeho vzťah k otcovi. Podstatným nedostatkom doposiaľ vykonaného dokazovania je aj neustálenie času skutku. Aj zo samotnej výpovede N.a P. st. je totiž zrejmé, že situácia s jeho správaním sa voči otcovi mala zhoršiť až po uplynutí jeho vykázania

z domu otca, teda až po dni 22.08.2017. Pokiaľ teda súd ustálil dobu jeho konania do 13.11.2017, potom je jednoznačne potrebné jeho konanie posudzovať v rozsahu od 23.08.2017 do 13.11.2017, teda cca dva a pol mesiaca. Toto korešponduje aj s dátumom podania trestného oznámenia N.a P. st. dňa 24.08.2017, ktoré bolo ešte pre nedôvodnosť odmietnuté. Zároveň ešte aj v ďalšom trestnom oznámení zo dňa 23.11.2017 oznamovateľ (N. P. st.) uvádza, že k týraniu a nezhodám má dochádzať od presne nezisteného dňa v roku 2017 (teda nie od roku 2016). Na naplnenie skutkovej podstaty trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 Tr. zák. sa vyžaduje určitá trvanlivosť konania, pričom tento znak v súvislosti s obdobím cca dva a pol mesiaca nebol naplnený. Pred prepisom pozemku bol ich vzťah úplne normálny a výrazne sa zhoršil až od leta 2017, pričom súd mu kladie za vinu jeho konanie „od presne nezisteného dňa mesiaca august 2016". Aj z prepisov uvedených súdom je zrejmé, že tieto vyjadrenia mali súvis výlučne s prepisom pozemku v T. na jeho brata O., pričom v tomto smere obžalovaný poukázal na vyjadrenie „pred mesicem si bol normálny ..." (str. č. 25 úplne dole), čo taktiež preukazuje, že mesiac pred prepisom pozemkov mali úplne normálny vzťah. Z početných častí týchto prepisov je pritom zrejmé, že ich konflikty boli vzájomné, pričom pravdepodobne výlučne z dôvodu absencie preukázania jeho domnelého zlého vzťahu už pred júnom 2017 s otcom, súd vo svojom rozsudku pri citovaných prepisoch ani neuvádza čas, kedy mali byť vyhotovené. Súd celkom zjavne vykonal hodnotenie dôkazov v rozpore s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por., kedy absolútne opomenul dôkazy svedčiace v jeho prospech. Podstatnou okolnosťou pre posúdenie zákonnosti a procesnej použiteľnosti týchto prepisov je aj skutočnosť, že súd neakceptujúc jeho námietku na nepoužiteľnosť týchto cca 600 zvukových záznamov, vykonal na súde len cca 60 zvukových záznamov vybratých výučne prokurátorom, ako jednou zo strán v konaní. Ak už sa totiž súd rozhodol neakceptovať jeho námietku, mal potom dôkaz oboznámiť ako celok. Pritom už vyhodnocujúci policajt na č. l. 241 súdneho spisu uvádza, že na kompletných nahrávkach sa nachádza komunikácia, kde dochádza medzi dvoma osobami „k opakovaným obojstranným slovným konfliktom, urážkam a k vzájomnému vulgárnemu osočovaniu z jednej i druhej strany", pričom aj túto skutočnosť ponechal súd bez povšimnutia. Tieto dôkazy (aj napriek tomu, že sa v súdnom spise nachádzajú) neboli súdom vykonané a neboli súdom v napadnutom rozsudku ani len spomenuté. Pokiaľ prvostupňový súd poukazuje na závery znalca RNDr. Mgr. Dušana Kešického, PhD. v tom zmysle, že výpoveď N.a P. st. je vierohodná a v zhode s inými vykonanými dôkazmi, obžalovaný namietal, že takéto závery neprináležia tomuto znalcovi vysloviť, ale posúdiť ich musí súd. Znalec sa mohol vyjadriť (a aj sa vyjadril) výlučne k tomu, či má N. P. st. schopnosť prežité udalosti správne vnímať a reprodukovať, pričom na túto otázku znalec síce odpovedal kladne, ale rovnako kladne na túto otázku odpovedal aj pri posúdení jeho osoby. Naplnenie skutkovej podstaty stíhaného trestného činu vyžaduje spôsobenie ťažkého príkoria, pričom zo záverov znalca RNDr. Mgr. Dušana Kešického, PhD. vyplýva, že aktívnejšiu rolu vo vyšetrovanom konaní hral práve N. P. st., pričom N. P. st. sa pri svojom výsluchu vyjadril, že „z domu neodišiel, lebo to bola jeho stará chalúpka, všetko prerobil, všetko dal do baráku, teraz to neopustí kvôli tomu, že obžalovaný robí zle“. Zároveň jeho otec konal chladne racionálne, keď aktívne prepisoval majetok, ktorý predtým sľúbil jemu, na jeho brata. Nevysvetlenou zostala aj skutočnosť, prečo by mu jeho otec ponechával možnosť voľného vstupu do jeho domu, ak by mu ničil v jeho neprítomnosti veci a spôsoboval by mu tak ťažké príkorie. Aj vierohodnosť samotnej výpovede N.a P. st. je podstatne znížená, keď na jednej strane tvrdí, že ho fyzicky nenapadol, pretože toto sa spraviť vraj bojí a na druhej strane tvrdí, že je nebezpečný, že sa ho bojí a bojí sa ho aj celá rodina.

Z napadnutého rozsudku je zrejmé, že výpoveď poškodeného N.a P. je potvrdená jednak výpoveďou O. P., susedov, znaleckými posudkami a zvukovými záznamami a v tejto súvislosti obžalovaný uviedol, že vierohodnosť tvrdení svedka O. P. je spochybnená priamou neúčasťou na skutkoch, ktoré sa mu kladú za vinu a tiež aj jeho materiálnou zaangažovanosťou na tejto veci, pričom susedia hovoria výlučne o hádkach (teda nie o jednostranných útokoch). Susedia taktiež neboli priamymi účastníkmi týchto hádok. Zo záverov znalcov vyplýva, že jeho otec „hral aktívnu rolu“ pri presadzovaní požiadaviek na jeho správanie sa a bol vo vzťahu k jeho osobe dominantným, kým on konal v obrannej póze a nepresadzoval sa v rámci dominancie. Vo vzťahu ku zvukovým nahrávkam zdôraznil, že nie je možné preskúmať ich pôvod, autenticitu, identitu hlasov a najmä sú účelovo selektované. V takomto prípade mal súd vykonať aj ďalšie dokazovanie alebo rozhodnúť o obžalobe v zmysle zásady „in dubio pro reo“. Vo vzťahu k uloženému trestu obžalovaný poukázal na rozpor v odôvodnení napadnutého rozsudku, kedy na str. č. 33 súd vo štvrtom odseku tvrdí, že nezistil ani poľahčujúcu a ani priťažujúcu okolnosť, pričom sa na neho hľadí akoby nebol odsúdený a hneď v nasledujúcom odseku tieto skutočnosti neguje a uvádza, že zistil u neho jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m/ Tr. zák. (recidíva). Obžalovaný ďalej uviedol, že súd mu uložil ochranné liečenie vzhľadom na to, že „obžalovaný v rámci poruchy osobnosti, má sklony k maladaptívnemu, disociálnetnu konaniu, najmä v stave protrahovanej záťaže“, avšak vôbec neskúmal,

či tieto skutočnosti nenaplnili niektoré z poľahčujúcich okolností, napr. § 36 písm. a/ Tr. zák. (spáchal trestný čin v ospravedlniteľnom silnom citovom rozrušení), § 36 písm. c/ Tr. zák. (spáchal trestný čin v spojitosti s negatívnymi dôsledkami svojej choroby), § 36 písm. f/ Tr. zák. (spáchal trestný čin pod vplyvom hrozby alebo nátlaku), alebo § 36 písm. h/ Tr. zák. (spáchal trestný čin pod vplyvom tiesnivých osobných pomerov alebo rodinných pomerov, ktoré si nespôsobil sám). Obžalovaný taktiež namietal, že rozsudkom uložený trest je neprimeraný. Súd totiž nesprávne vyhodnotil aj existenciu priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m/ Tr. zák., nakoľko jeho predchádzajúce odsúdenia nemali charakter týrania, a až na jednu výnimku neboli ani násilného charakteru. Jeho predchádzajúce odsúdenie za nebezpečné prenasledovanie však bolo prečinom (s hroziacom trestom odňatia slobody až na 1 rok), teda jeho závažnosť nedosahovala takú intenzitu, pre ktorú by mu bezpodmienečne musela byť táto skutočnosť zohľadnená pri posudzovaní existencie či neexistencie priťažujúcej okolnosti podľa ustanovenia § 37 písm. m/ Tr. zák., a na základe ktorej by mu musela byť zvýšená dolná sadzba trestu odňatia slobody z troch rokov na takmer 5 rokov, ktorá mu bola v rámci trestu odňatia slobody aj nakoniec súdom uložená. Neprimeraná „priepasť“ medzi posledným uloženým trestom odňatia slobody (5 mesiacov) a aktuálne uloženým trestom odňatia slobody (5 rokov) je v tomto prípade vzhľadom na charakter trestnej činnosti, ktorá sa mu kladie za vinu, celkom zreteľná. Z týchto dôvodov považoval za neprimerané aj zaradenie do stredného stupňa stráženia. Napokon obžalovaný argumentoval tiež tým, že prvostupňový súd meritórne rozhodol v neprítomnosti jeho právneho zástupcu, aj keď ho mal mať, pretože o právneho zástupcu celý čas žiadal ešte pred pojednávaním a aj počas pojednávania a konajúci sudca a príslušný prokurátor na hlavnom pojednávaní odmietli čítať dôkazy - výpovede svedkov, listinné dôkazy, odmietli prehrať video záznamy, odmietli čítať listinné dôkazy o sfalšovaných dôkazoch. Ak by bola pri vznesení obvinenia a v prípravnom konaní dodržaná obligatórna zásada „ne bis in idem“, nemohlo by sa stať, že je súdený a neprávoplatne odsúdený na základe skutkov, v ktorých je v procesnom postavení ako svedok - poškodený. Z uvedených dôvodov obžalovaný namietal napadnutý rozsudok v celom rozsahu a odvolaním napádal aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v dôsledku čoho navrhoval, aby odvolací súd posúdil všetky jeho obhajobné tvrdenia a aby rozhodol tak, ako už navrhoval vo svojich predošlých písomných podaniach.

Krajský súd v Bratislave v konaní o odvolaní obžalovaného, nariadil verejné zasadnutie, ktorého sa zúčastnili obhajkyňa obžalovaného, prokurátorka krajskej prokuratúry a splnomocnenkyňa poškodeného. Odvolací súd vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovaného N.a P., nakoľko na takýto postup boli splnené všetky zákonné podmienky podľa § 293 ods. 5 Tr. por.

Obhajkyňa obžalovaného na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom sa v plnom rozsahu pridržiavala odvolania koncipovaného samotným obžalovaným, ako aj obhajcom. Spochybnila zákonnosť zvukových nahrávok, nakoľko došlo k účelovému selektovaniu nahrávok a pokiaľ by súd chcel oprieť vinu aj o tieto nahrávky, musel by ich vykonať všetky. Navrhovala, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a sám rozhodol spôsobom, že obžalovaného spod obžaloby oslobodí. Alternatívne navrhovala, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a vrátil vec súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie. Taktiež poukázala na porušenie práva obžalovaného na obhajobu tým, že doposiaľ nedošlo k rozhodnutiu o návrhu obhajcu na oslobodenie spod obhajoby. Napokon uviedla tiež to, že vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, ktoré mal údajne chcieť obžalovaný predať a z tohto dôvodu vznikli ohľadom nich vzájomne spory, ktoré sú predmetom tohto trestného konania, bolo podľa vyjadrenia obžalovaného bez jeho vedomia a bez akéhokoľvek pričinenia prevedené a to jeho bratom.
Prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí navrhla, aby krajský súd v zmysle § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol.

Rovnako splnomocnenkyňa poškodeného navrhla, aby odvolací súd odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol.

Krajský súd na podklade odvolania obžalovaného podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného N.a P. nie je dôvodné.

Odvolací súd úvodom konštatuje, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu, je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového

stavu veci, pokiaľ ide o zistenie, že predmetný skutok sa stal spôsobom popísaným vo výrokovej časti napadnutého rozsudku a tento spáchal obžalovaný N. P.. Na tomto základe potom prvostupňový súd vyvodil z dôkazov skutkové zistenia, ktoré sú správne a ktorým nemožno nič vytknúť.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. okresný súd podrobne a mimoriadne presvedčivo vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov.

Ani odvolací súd nemá pochybnosti o správnosti skutkových zistení uvedených vo výroku napadnutého rozsudku, pretože zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní a je nimi jednoznačne a nepochybne preukázané, že obžalovaný N. P. sa v kritickom čase a za daných okolností, ako aj spôsobom ustáleným v rozsudku súdu prvého stupňa, dopustil konania, ktoré je opísané v skutkovej vete prvostupňového rozsudku.

Vina obžalovaného N.a P. bola preukázaná predovšetkým svedeckou výpoveďou poškodeného N.a P. st., s ktorou korešpondovali aj ostatné vo veci vykonané dôkazy. Tvrdenia poškodeného majú oporu vo výpovediach svedkov O. P., O. V.ovej, J. V.ovej, G.a V.a a N.. T.a U., v znaleckých posudkoch vypracovaných znalcami RNDr. Mgr. Dušanom Kešickým, PhD. a MUDr. Klaudiou Stanislavovou, ako aj v zvukových záznamoch a v listinných dôkazoch, z ktorých odvolací súd poukazuje najmä na prepisy sms správ, uznesenie Okresného súdu Malacky z 13.11.2017, sp. zn. 32C/68/2017, rozhodnutie Okresného úradu Malacky z 19.03.2020, č. OU-MA-OVVS-2020/006516-010 a správu Záchrannej zdravotnej služby Bratislava z 10.10.2018, č. R.14/2018/64677.

Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku vyčerpávajúcim spôsobom popísal, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú a z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou a prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a napokon aj to, akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Napadnutý rozsudok obsahuje odôvodnenie aj vo vzťahu k výroku o uložení ochranného opatrenia. Z uvedených hľadísk odôvodnenie napadnutého rozsudku plne zodpovedá požiadavkám upraveným v § 168 ods. 1 Tr. por.

Výroky napadnutého rozsudku sú výsledkom hodnotenia dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní zákonným spôsobom, z ktorých súd prvého stupňa vyvodil správne skutkové a právne závery, ktoré si v plnom rozsahu osvojil aj odvolací súd. Vzhľadom na podrobne rozvedené dôvody, ktoré viedli súd prvého stupňa k vyhláseniu odsudzujúceho rozsudku a ktoré sú obsiahnuté v jeho odôvodnení, krajský súd naň v podrobnostiach odkazuje, nakoľko ich opätovné uvádzanie by bolo len ich duplicitným opakovaním.

Aj odvolací súd považuje obhajobné tvrdenia obžalovaného za neopodstatnené, ktoré nemajú oporu vo vykonaných dôkazoch a ich náležitom vyhodnotení spôsobom upraveným v § 2 ods. 12 Tr. por.

Krajský súd nemal žiadny relevantný dôvod spochybniť hodnovernosť výpovede poškodeného - svedka N.a P. st., ktorý podrobne zrozumiteľne a presvedčivo popísal všetky rozhodné skutočnosti významné pre posúdenie viny obžalovaného. Skutočnosti vyplývajúce z výpovede poškodeného neboli žiadnym spôsobom vyvrátené a ani spochybnené, naopak, boli potvrdzované celým radom iných vo veci vykonaných dôkazov. S obhajobou obžalovaného uplatňovanou v predchádzajúcich štádiách trestného konania sa v súlade so stavom veci a zákonom a najmä presvedčivo vysporiadal už súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku. Jeho tvrdenia, že by sa voči svojmu otcovi - poškodenému N.ovi P.vi nikdy nesprával tak, ako to popisuje obžaloba, boli vyvrátené nielen výpoveďou samotného poškodeného I vana P. st. a svedka O. P., ale aj výpoveďami svedkov O. V.ovej, J. V.ovej, G.a V.a a N.. T.a U., z ktorých nepochybne vyplýva, že to bol práve obžalovaný N. P., ktorý poškodenému často vulgárne nadával, verbálne ho napádal a vyhrážal sa mu, že ho dostane na psychiatriu, hrozil mu zbúraním strechy, pričom poškodený sa bránil a obžalovaného sa bál. Výpovedi poškodeného zodpovedajú aj zvukové záznamy zachytávajúce zjavne neprimerané vulgárne správanie obžalovaného vo vzťahu k jeho osobe, ako aj obsah zadokumentovaných sms správ. Pravdivosti výpovede poškodeného a ním uvádzanej verzie priebehu rozhodných skutkových okolností napokon nasvedčujú aj závery znaleckých psychologických posudkov vzťahujúcich sa tak k osobe poškodeného, ako aj k osobe obžalovaného a znaleckého psychiatrického posudku týkajúceho sa obžalovaného.

Z obsahového hľadiska tak aj odvolací súd hodnotí výpoveď poškodeného ako absolútne vierohodnú, žiadnou konkrétnou skutočnosťou nespochybniteľnú, pričom nebol zistený ani žiaden dôvod, pre ktorý by poškodený mohol vypovedať nepravdivo, prípadne skreslene. Inak povedané, nebola zistená žiadna okolnosť, ktorá by mohla vyvolať rozumnú (t. j. nie akúkoľvek a z ničoho konkrétneho nevyplývajúcu) pochybnosť o tom, či poškodený konanie obžalovaného popisuje inak, ako ho tento reálne uskutočnil, resp. nebola zistená žiadna ani len indícia o tom, že by poškodený mohol skutkový dej popisovať v rozpore so skutočnosťou.

Pokiaľ obžalovaný N. P. v odôvodnení svojho odvolania namieta, že súd prvého stupňa nesprávne ustálil časové obdobie spáchania skutku v tom smere, že k jeho páchaniu ani nemohlo dochádzať od augusta 2016, ale konflikty medzi ním a poškodeným sa vzťahujú iba na obdobie od 23.08.2017 do 13.11.2017, a teda toto obdobie približne dva a pol mesiaca nenapĺňa znak trvalosti konania obžalovaného vyžadovaný skutkovou podstatou stíhaného trestného činu, tak krajský súd konštatuje, že začiatok obdobia, od ktorého sa obžalovaný dopúšťal žalovaného trestného činu a ktoré je vymedzené v skutkovej vete napadnutého rozsudku, vyplýva nielen z výpovede poškodeného N.a P. st. a svedka O. P., ale túto okolnosť potvrdzuje aj svedok N.. T. U., ktorý vo svojej výpovedi uviedol, že hádky medzi obžalovaným a poškodeným registruje od obdobia smrti matky obžalovaného, teda od obdobia, ktoré zodpovedá časovému údaju ustálenému súdom prvého stupňa v zmysle skutkovej vety napadnutého rozsudku. Výrazne dlhé obdobie, po ktoré sa mal obžalovaný dopúšťať časti konania kladeného mu za vinu a ktoré tak zodpovedá súdom prvého stupňa správne zistenému skutkovému stavu, potvrdzuje aj svedkyňa O. V., ktorá vo svojej výpovedi uviedla, že tieto hádky trvali strašne dlho. Ak by však aj išlo o také obdobie konania obžalovaného, aké sa snaží vo svojej obhajobe prezentovať obžalovaný, nebolo by možné uvažovať o tom, že by atribút trvalosti alebo sústavnosti popísaného protiprávneho konania obžalovaného, ktorý sa pri trestnom čine týrania blízkej osoby a zverenej osoby v zmysle § 208 ods. 1 Tr. por. vyžaduje, nebol naplnený. Určitá miera sústavnosti zodpovedajúca výrazu (znaku) „fyzické alebo psychické utrpenie“ môže byť naplnená aj pri značne kratšom období, než je obdobie dva a pol mesiaca. Znak, resp. pojem „fyzické alebo psychické utrpenie“ je potrebné vykladať tak, že ide o fyzické alebo psychické bolesti, ktoré ovplyvňujú alebo sťažujú obvyklý život poškodenej (týranej) osoby (podstatne narúšajú kvalitu života poškodenej osoby) a netrvajú celkom krátky, prechodný čas. Vzhľadom na súdom prvého stupňa správne zistenú výraznú intenzitu, vulgárnosť, hrubosť a bezohľadnosť konania obžalovaného voči poškodenému, ktoré so zreteľom na vykonané dokazovanie tento nepochybne pociťoval ako psychické utrpenie a ťažké príkorie, by aj obdobie jeho trvania po dobu dva a pol mesiaca nevyhnutne vyžadovalo vyvodzovanie trestnoprávnej zodpovednosti obžalovaného pre stíhaný trestný čin. S poukazom na vyššie zmienené dôkazy však odvolací súd nemá žiadne rozumné pochybnosti o tom, že trestnoprávne relevantné konanie obžalovaného, vyjadrené v popise skutku, má svoj začiatok správne ustálený už na obdobie august 2016.

Za neopodstatnenú je potrebné považovať aj tú obhajobnú argumentáciu obžalovaného, ktorou sa snažil poukázať na meniace sa postavenie útočníka a obete medzi obžalovaným a poškodeným, ktoré okrem iného opieral o vyjadrenia svedkov, ktorí konflikt medzi nimi charakterizovali ako hádky, a teda nie ako jednostranné útoky obžalovaného voči poškodenému. Odhliadnuc od skutočnosti, že samotný pojem „hádka“ je bežne používaný výraz inej priamo na konflikte nezainteresovanej osoby aj na také situácie, keď jedna osoba verbálne útočí a druhá sa takému konaniu verbálne bráni, obhajoba obžalovaného zjavne opomína celý kontext výpovedí jednotlivých svedkov, z ktorých je bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že v posudzovanom prípade bol útočiacou osobou jednoznačne a výlučne obžalovaný. Svedkyňa O. V. sa okrem iného výslovne vyjadrila v tom smere, že obžalovaný chodil k otcovi každý deň a robil tam výtržnosti. Bola očitým svedkom toho, ako poškodený volal o pomoc, keď mu obžalovaný išiel búrať dom. Pritom obžalovanému hovorili, že takto sa k otcovi nespráva, na čo im on uviedol, že poškodenému dá pokoj, ak mu dá 200.000,- eur. Počula, ako obžalovaný vyslovene nadával otcovi, pričom poškodený zvykol volať o pomoc. Aj sám poškodený jej hovorieval, že syn ho napáda, že mu škaredo nadáva s tým, že ho dá do blázinca a toto na neho zle vplývalo. Konkretizovala aj konkrétne vulgárne výrazy, ktorými obžalovaný častoval poškodeného. Taktiež svedkyňa J. V. vypovedala, že to bol obžalovaný, ktorý napádal poškodeného a bola aj očitým svedkom udalosti, keď poškodený volal o pomoc pri tom, ako obžalovaný chcel zbúrať dom poškodeného. Videla, ako obžalovaný sedel v bagri, chcel zbúrať strechu a popri tom slovne napádal poškodeného, okrem iného aj tým, že ho dostane na psychiatriu. Lyžica bagra bola vtedy na streche a obžalovaný slovne útočil na poškodeného, ktorému škaredo nadával, pričom poškodený sa bránil. Taktiež uviedla, že poškodený sa

obžalovaného bojí, pretože ho psychický týra. Sama počula, ako obžalovaný poškodenému výslovne hovoril, že z neho spraví blázna. Očitým svedkom konfliktu s bagrom bol aj svedok G. V., ktorý uviedol, že obžalovaný sedel v bagri, mal rozbalenú lyžicu a povedal, že to všetko rozbije. Taktiež uviedol, že poškodený sa obžalovaného bál. Obžalovaný mu vtedy nadával a vie aj o iných konfliktoch, kedy bolo počuť krik, ako obžalovaný nadáva poškodenému. Aj z vyjadrení týchto svedkov si odvolací súd mohol urobiť presvedčivý obraz o tom, kto je útočníkom dopúšťajúcim sa konania uvedeného v § 208 ods. 1 písm. a/ Tr. por. a kto brániacou sa osobou. Rovnako je uvedenými výpoveďami vyvrátená obhajoba obžalovaného o právom aprobovaným (dovoleným) konaním obžalovaného v súvislosti s búraním strechy domu, v ktorom sa nachádzal poškodený a to za použitia ťažkého mechanizmu (bagra) a rozhodne aj to, že ho napadol poškodený. Vyššie zmienené svedecké výpovede tak nepochybne zodpovedajú tvrdeniam poškodeného N.a P. st., ako aj výpovedi O. P., ktorú nemožno považovať za neprípustnú iba preto, že je príbuzným poškodeného v priamom rade a majetkovo zainteresovaným na sporoch, ktoré viedli obžalovaného k spáchaniu žalovaného skutku. Tieto okolnosti môžu mať spoluurčujúci význam iba pre posúdenie nezaujatosti a hodnovernosti tohto svedka, avšak ak sú takýmto svedkom uvádzané podstatné skutočnosti potvrdzované alebo podporované inými dôkazmi, s ktorými vytvárajú logický a ničím neprerušený celok, nemožno záver o zaujatosti alebo nehodnovernosti takéhoto svedka založiť iba na príbuzenskom pomere k poškodenému, na ktorého poškodený previedol časť svojho majetku. V tejto súvislosti krajský súd dodáva, že v zmysle vyjadrenia svedka G.a V.a sa O. P. snažil uvedenú záležitosť riešiť dohovorom s obžalovaným, resp. majetkovú otázku aj tým, že obžalovaného vyplatí.

Vo vzťahu k obhajobnej snahe obžalovaného prezentovať výsledky a závery znaleckého psychologického skúmania jeho osoby a osoby poškodeného vo svoj prospech, krajský súd konštatuje, že závery, ku ktorým dospel znalec RNDr. Mgr. Dušan Kešický, PhD. vo svojich znaleckých posudkoch v nijakom smere nezakladajú pochybnosť o tom, vo vzťahu ku ktorej z uvedených osôb dochádzalo k psychickému násiliu pociťovanému ako ťažké príkorie. Obhajoba opäť iba výňatkami z týchto znaleckých posudkov sa dokonca snaží navodiť dojem, že iniciátorom konfliktu a následného konania obžalovaného bol poškodený N. P. st., pričom absolútne opomína iné zásadné zistenia tohto znalca vo vzťahu k obžalovanému a poškodenému a ktoré aj týmto čiastkovým a obhajobou obžalovaného účelovo vyňatým skutočnostiam dáva úplne iný význam. Tieto pritom súd v odôvodnení napadnutého rozsudku náležitým spôsobom rozviedol a to z hľadiska svojich úvah vychádzajúcich z hodnotenia dôkazov spôsobom upraveným v § 2 ods. 12 Tr. por. Ak napríklad obžalovaný poukazuje na to, že rovnako ako u poškodeného aj u neho bola znalcom RNDr. Mgr. Dušanom Kešickým, PhD. konštatovaná schopnosť správne vnímať a reprodukovať prežité udalosti, tak následne zrejme účelovo prehliada bezprostredne nadväzujúce zistenie znalca, že interpretácie takto prežitých udalosti môžu byť subjektívne skreslené v dôsledku narušenia kvality poznávacích procesov v dôsledku zaplavenia intenzívnymi emóciami pri zvýšenej emočnej nestabilite a impulzivite. Hoci znalec skutočne v podanom znaleckom posudku uviedol, že agresivita nie je jadrovým rysom osobnosti prevažným spôsobom ovládajúcim správanie obžalovaného, avšak následne uviedol aj to, že jeho agresia je dôsledkom zlyhania v kontrole a to v zmysle takých u obžalovaného zistených skutočností, akými sú znížená kapacita pre zvládanie stresu vedúca k trvalej frustrácii zo zlyhaní pri vysokej ašpiračnej úrovni, pričom povaha obžalovaného je charakteristická nestabilitou a impulzivitou spojenými so zlyhaniami v kontrole uvoľňovania emočného napätia. Znalec taktiež výslovne uviedol, že schopnosti obžalovaného ovládať brzdiace mechanizmy, pokiaľ ide o násilné, agresívne a impulzívne konanie, sú zodpovedajúce zníženej miere kapacity pre zvládanie stresu, keď v prípade nadlimitnej záťaže dochádza k poruchám kontroly a neadaptívnemu, až antisociálnemu konaniu. Pokiaľ obžalovaný poukázal na vyjadrenie znalca, v zmysle ktorého má ambivalentný postoj vo vzťahu k otcovi, ktorý si zachováva svoju autoritatívnu pozíciu, krajský súd dodáva, že toto zistenie v nijakom smere nespochybňuje skutkové zistenia vrátane tej skutočnosti, že poškodený vnímal konanie obžalovaného ako ťažké príkorie a to práve cez všetky ďalšie z psychologického vyšetrenia obžalovaného vyplývajúce zistenia, ktorých komplexné posúdenie a následne vyhodnotenie bez rozumných pochybností svedčí pre správnosť záverov, ku ktorým dospel prvostupňový súd. Odvolacie námietky obžalovaného sú neopodstatnené aj so zreteľom na závery psychiatrického vyšetrenia obžalovaného znalkyňou MUDr. Klaudiou Stanislavovou, obsiahnuté v znaleckom posudku č. 119/2018, ktoré v spojení s ostatnými vykonanými dôkazmi, je potrebné hodnotiť v smere ustálenia viny obžalovaného pre stíhaný trestný čin. Aj z týchto záverov totiž vyplýva, že osobnosť obžalovaného sa vyznačuje zníženou frustračnou toleranciou, je emočne menej adaptívna, so zníženou sebareflexiou a so sklonom k zníženej kontrole impulzov, sebapresadzovaniu, konfliktnosti, emočnej

nestabilite až k maladaptívnemu, dissociálnemu konaniu s prejavmi zvýšenej impulzivity, iritability až heteroagresivity.

Čo sa týka argumentácie obžalovaného, v zmysle ktorej aktívnejšiu rolu vo vyšetrovanom konaní hral práve N. P. st. a zo záverov znalcov vyplýva, že jeho otec „hral aktívnu rolu“ pri presadzovaní požiadaviek na jeho správanie sa a bol vo vzťahu k jeho osobe dominantným, kým on (obžalovaný) konal v obrannej póze a nepresadzoval sa v rámci dominancie, krajský súd dodáva, že v tejto časti ide už o zjavnú účelovú dezinterpretáciu výsledkov celého znaleckého skúmania. Konštatovanie znalca, že poškodený má snahu zaujímať v interpersonálnych vzťahoch aktívnejšiu rolu nedáva žiaden podklad k špekulácii, že aktívne a dominantne pôsobil aj vo vzťahu k obžalovanému. V posudzovanom prípade totiž nemožno za takéto konanie považovať prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnosti na inú osobu než obžalovaného a v rozpore s jeho očakávaniami, ktoré ho v nijakom ohľade neoprávňovali na preukázané konanie popísané v skutkovej vete napadnutého rozsudku (bez ohľadu na to, či tak poškodený postupoval v mylnej domnienke o závislosti obžalovaného na návykových látkach, čo rovnako nijako neoprávňovalo obžalovaného k danému konaniu). V posudkovej časti znalec dokonca výslovne uviedol, že sa nejedná o prípad striedania pozície agresora a obete, pričom pri prihliadaní na chronicitu konfliktu tento zanecháva závažný psychický dopad na zúčastnené osoby, hlavne však na poškodeného, ktorý je priamym terčom neprispôsobivého správania. Psychologickou analýzou prežívania poškodeného znalec vylúčil, že by išlo o vzájomné násilie, vyprovokované násilie, náhodný situačný konflikt alebo patologický vzťah podmienený poruchami osobnosti aktérov. Výsledky znaleckého psychologického skúmania poškodeného napokon viedli znalca ku konštatovaniu, že v súčasnosti je u poškodeného manifestovaná symptomatológia z okruhu reakcie na stres, pričom v kontexte poznatkov o prípade ide o psychologické stresory s dopadom na kvalitu života v zmysle prevažujúcej negatívnej emočnej bilancie, zvýšenej úzkosti spojenej s ambivalentnosťou pocitov k synovi ako rozporu pozitívnych a negatívnych emócií, zhoršenej kvality spánku, zvýšenej únavnosti, prevažujúcej negatívnej percepcie budúcnosti, zhoršenej kvality sebaobrazu a pocitmi zlyhania ako otca. Poškodený vykazuje znaky týranej osoby a dá sa z psychologického hľadiska považovať za týranú osobu. Tieto zistenia majú pritom zjavnú oporu aj v skutočnostiach preukázaných inými vyššie uvedenými dôkaznými prostriedkami a ich výpovednú hodnotu nezoslabuje ani analýza zvukovej nahrávky o vzájomných hádkach obžalovaného a poškodeného. Ak v rámci konania, pre ktoré bol obžalovaný uznaný za vinného, dochádzalo k ostrejším verbálnym reakciám aj zo strany poškodeného, ide o prirodzené a bežne sa vyskytujúce obranné prejavy správania sa osoby brániacej sa voči verbálnym útokom, ktoré v konkrétnej posudzovanej veci za danej dôkaznej situácie nie sú spôsobilé spochybniť záver o vine obžalovaného za spáchaný skutok.

Pokiaľ ide o zákonnosť zvukových záznamov predložených poškodeným a vykonaných na hlavnom pojednávaní, krajský súd odkazuje na podrobné odôvodnenie napadnutého rozsudku vzťahujúce sa k tejto otázke, s ktorým sa krajský súd v celom rozsahu stotožňuje, pričom už len dodáva, že ide o dôkazný prostriedok podpornej povahy vo vzťahu ku skutočnostiam, ktoré vo svojich výpovediach uviedli poškodený N. P. st., svedok O. P. a ostatní vyššie menovaní svedkovia. Samotnú nezákonnosť zvukových nahrávok obžalovaný pred ich vykonaním ani nenamietal, vyjadril iba nesúhlas s ich vykonaním na hlavnom pojednávaní konanom dňa 08.06.2020 bez bližšej špecifikácie dôvodu takéhoto postoja obžalovaného, pričom zo zápisnice o predchádzajúcom hlavnom pojednávaní vyplýva, že procesné strany, teda vrátane obžalovaného, navrhli odročiť hlavné pojednávanie z dôvodu veľkého počtu zvukových nahrávok a to za účelom oboznámenia sa s ich obsahom s tým, že na ďalšom hlavnom pojednávaní navrhnú tie konkrétne nahrávky, ktorých vykonanie na hlavnom pojednávaní budú považovať za potrebné, pričom z tohto dôvodu obhajoba požiadala o vyhotovenie všetkých týchto nahrávok. Obžalovaný obsah týchto zvukových záznamov po ich vykonaní nijako nespochybňoval, nenamietal ich autenticitu, ako ani to, koho prejav je na nich zaznamenaný a napokon nenamietal ani počet prehratých zvukových záznamov z ich celkového množstva, resp. na hlavnom pojednávaní nenavrhoval vykonanie všetkých zvukových záznamov. Z uvedených dôvodov nie je možné ani túto časť obhajobnej argumentácie akceptovať. Krajský súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by bola spôsobilá vyvolať pochybnosti o zákonnosti a obsahu predmetných zvukových záznamov, preto súd prvého stupňa nepochybil, ak tieto na hlavnom pojednávaní vykonal postupom podľa § 270 ods. 2 Tr. por. a tieto aj hodnotil spôsobom upraveným v § 2 ods. 12 Tr. por.

S namietaným porušením zásady „ne bis in idem“ sa v súlade so stavom veci a so zákonom vysporiadal už prvostupňový súd, preto krajský súd v zhode s odôvodnením napadnutého rozsudku uvádza, že v súvislosti so skutkom z 12. augusta 2017 (strhávanie strechy obžalovaným na nehnuteľnosti

počas toho, ako sa v nej zdržiaval poškodený, ktorý následne kričal o pomoc), o ktorom bolo rozhodnuté Okresným úradom Malacky zo 06. novembra 2017, č. OU- MA-OVVS-2017/010732-7, bolo toto rozhodnutie následným rozhodnutím Okresného úradu Malacky z 19. marca 2020, č. OU- MA-OVVS-2020/006516-010, v celom rozsahu zrušené na základe vyhoveniu protestu prokurátora Okresnej prokuratúry Malacky. O tomto čiastkovom útoku teda neexistuje žiadne právoplatné rozhodnutie v inom konaní, ktoré by bránilo rozhodnutiu o ňom na základe vyššie uvedenej zásady.

Ak obžalovaný namietal porušenie svojho práva na spravodlivý proces a porušenie práva na obhajobu z dôvodu odmietnutia ním navrhovaných dôkazov, odvolací súd predovšetkým poukazuje na to, že obžalovaný, ako aj jeho obhajca, bol na predloženie návrhov na vykonanie dôkazov vyzvaný súčasne s doručením obžaloby a s poučením, že ak v určenej lehote tieto návrhy nepredloží, môže vykonanie neskôr navrhnutých dôkazov odmietnuť (§ 240 ods. 3 Tr. por.). Na túto výzvu reagoval obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu písomným podaním, v ktorom navrhoval iba vykonanie dôkazu výsluchom poškodeného N.a P. st. Súd prvého stupňa tak bol oprávnený odmietnuť neskoršie návrhy obžalovaného na vykonanie dôkazov aj z uvedeného dôvodu, najmä ak obžalovaný navrhol vypočuť 12 svedkov bez ich bližšieho stotožnenia až na poslednom hlavnom pojednávaní. Odvolací súd však za správne považuje aj súdom prvého stupňa náležite vysvetlené dôvody, pre ktoré nevyhovel návrhom obžalovaného na doplnenie dokazovania, nakoľko v zhode s jeho tvrdením má za to, že všetky podstatné skutočnosti boli preukázané už inými vo veci vykonanými dôkazmi, ktoré plne postačovali na vyhlásenie meritórneho rozhodnutia v danej trestnej veci. Obžalovaným uvádzané neurčité zvukové záznamy preukazujúce jeho tvrdenia neboli súdu predložené a o ich existencii neexistuje žiaden záznam.

Za neopodstatnený je potrebné považovať aj argument odvolateľa, že nemal obhajcu, hoci ho mal mať. V tejto súvislosti krajský súd poznamenáva, že v konaní na súde prvého stupňa mal obžalovaný obhajcu na plnú moc, ktorá bola zo strany obhajcu vypovedaná dňa 24.02.2020, teda pred posledným hlavným pojednávaním, na ktorom došlo k vyhláseniu napadnutého odsudzujúceho rozsudku. V posudzovanej trestnej veci nešlo o dôvod povinnej obhajoby, pričom z obsahu spisu nevyplýva, že by obžalovaný do dňa konania posledného hlavného pojednávania požiadal o ustanovenie obhajcu podľa § 40 ods. 2 Tr. por. (obžalovaný tak učinil až v konaní pred odvolacím súdom), pričom na tomto hlavnom pojednávaní iba uviedol, že pôvodne splnomocnený obhajca ho už nezastupuje. V tejto súvislosti nemožno opomenúť dikciu § 36 ods. 4 Tr. por., v zmysle ktorej za včasnosť zvolenia obhajcu, ako aj za včasnosť podania žiadosti o ustanovenie obhajcu podľa § 40 ods. 2 zodpovedá obvinený; pri zmene obhajcu nie je zvolenie obhajcu alebo ustanovenie obhajcu podľa § 40 ods. 2 dôvodom na zmenu termínu už nariadeného úkonu trestného konania. Z uvedeného vyplýva, že ak by aj obžalovaný na hlavnom pojednávaní požiadal o ustanovenie obhajcu z dôvodu podľa § 40 ods. 2 Tr. por., čo však neurobil, nebola by takáto žiadosť dôvodom na odročenie hlavného pojednávania a prekážkou pre rozhodnutie v merite veci. Za danej situácie je nepochybné, že k žiadnemu porušeniu práva obžalovaného na obhajobu nedošlo a ani dôjsť nemohlo.

Obžalovaný v podanom odvolaní namietal aj nedodržanie lehoty na prípravu hlavného pojednávania, pričom k tejto námietke krajský súd uvádza, že zo zápisnice o hlavnom pojednávaní konanom dňa 04.11.2019 skutočne vyplýva, že obžalovaný predvolanie na tento termín hlavného pojednávania prevzal až v deň jeho konania, avšak na tomto hlavnom pojednávaní výslovne do zápisnice o tomto úkone uviedol, že súhlasí so skrátením tejto lehoty, čím boli podmienky na vykonanie hlavného pojednávania v zmysle § 247 ods. 1 Tr. por. splnené a jeho vykonaniu nič nebránilo.

Odvolací súd tiež dodáva, že z obsahu spisu nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by čo i len v náznakoch poukazovali na možnosť falšovania dôkazov, resp. akýchkoľvek listín zadokumentovaných v spise, o ktorom falšovaní sa vyjadril obžalovaný vo svojich podaniach a z obsahu spisu nevyplýva ani iné porušenie ustanovení Trestného poriadku, ktoré by malo vplyv na zákonnosť vedeného trestného konania proti obžalovanému alebo ktoré by odôvodňoval záver o porušení práva obžalovaného na spravodlivý súdny proces a práva na obhajobu. V tejto súvislosti krajský súd konštatuje, že porušením práva obžalovaného na obhajobu nie je ani to, že krajský súd nevyhovel žiadosti obhajcu obžalovaného na oslobodenie spod povinnosti obhajovania (neskôr o ustanovenie iného obhajcu požiadal aj samotný obžalovaný), nakoľko odvolaciemu súdu neboli prezentované dostatočne určité a najmä dôležité dôvody predpokladané v § 43 ods. 1 Tr. por., ktoré by opodstatňovali rozhodnutie podľa § 43 ods. 2 Tr. por. Za zjavne neopodstatnený možno považovať aj ten argument, že porušenie práva obžalovaného na obhajobu je dané už tým, že súd o predmetnej žiadosti na oslobodenie od povinnosti obhajovania

nerozhodol. Odhliadnuc od skutočnosti, že ustanovenie § 43 ods. 2 Tr. por. predpokladá výlučne pozitívne rozhodnutie, t. j. rozhodnutie, ktorým súd obhajcu od povinnosti obhajovania reálne oslobodí, a teda negatívne rozhodnutie v zmysle zamietnutia takej žiadosti sa nevyžaduje (takú povinnosť na rozhodnutie súdu by bolo možné vyvodzovať len vtedy, ak by uvedené ustanovenie bolo formulované napr. tak, že „o takej žiadosti súd rozhodne ...“), krajský súd zdôrazňuje, že pokiaľ nedošlo k zrušeniu ustanovenia obhajcu alebo k rozhodnutiu podľa § 43 ods. 2 Tr. por., je ustanovený obhajca povinný plniť si svoje povinnosti obhajcu aj naďalej. Za danej situácie (obzvlášť pri neexistenciu dôležitého dôvodu na oslobodenie obhajcu od povinnosti obhajovania) nie je možné uvedený argument obžalovaného akceptovať.

Sumarizujúc všetky vyššie rozvedené skutočnosti krajský súd uzatvára, že všetky vo veci vykonané dôkazy vytvárajú ucelenú, logickú a na seba nadväzujúcu a vzájomne sa doplňujúcu reťaz dôkazov, ktorých náležité a zásadám správneho logického usudzovania zodpovedajúce vyhodnotenie nepripúšťalo iný záver, než je záver o vine obžalovaného za spáchaný skutok. Tento skutok napĺňa všetky formálne znaky zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., ako to správne odôvodnil prvostupňový súd v napadnutom rozsudku, na ktorý odvolací súd poukazuje aj v tejto časti. Preukázané konanie obžalovaného nepochybne spôsobovalo poškodenému psychické utrpenie v intenzite zodpovedajúcej ťažkému príkoriu zásadne narúšajúcom kvalitu života poškodeného.

Na podklade uvedených úvah odvolací súd uzatvára, že vykonaným dokazovaním boli rozhodné skutkové okolnosti preukázané v rovine požadovaného najvyššieho možného stupňa istoty, ktoré možno od ľudského poznania požadovať, t. j. na úrovni pravidla „istoty bez rozumných pochybností“.

Pri skúmaní výroku o treste napadnutého rozsudku krajský súd nezistil žiadny zákonný dôvod na zrušenie alebo zmenu uloženého trestu (trestu odňatia slobody vo výmere 5 rokov), ako ani spôsobu jeho výkonu.

Je potrebné zdôrazniť, že stanovenie druhu trestu a jeho výmery musí vychádzať nielen z podmienok upravených v ustanoveniach pri tom ktorom druhu trestu, ale je tiež potrebné dôsledne skúmať všetky skutočnosti významné z hľadiska účelu trestu obsiahnutého v § 34 ods. 1 Tr. zák., ako aj ostatné na účel trestu nadväzujúce kritériá rozhodujúce pre určenie druhu trestu a jeho výmery, ktorých zohľadnenie predpokladá úprava zásad pre ukladanie trestov.

Ustanovenie § 34 ods. 1 Tr. zák. o účele trestu je spolu s ustanovením § 34 ods. 4 Tr. zák. základným vodidlom pri určovaní druhu trestu a jeho výmery. Z hľadiska týchto ustanovení, uložený trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchateľom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov a zároveň trest vyjadrí morálne odsúdenie páchateľa spoločnosťou. Závery na primeranosť postihu páchateľa trestného činu sa musia opierať o skutočný stav veci a musia z neho vyplynúť.

Prvostupňový súd v súlade so stavom veci zistil a ustálil pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, prihliadol na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, ako aj na osobu páchateľa, jeho pomery a možnosť nápravy.

Rovnako nepochybil okresný súd, keď u obžalovaného nevzhliadol žiadnu poľahčujúcu okolnosť, avšak zistil priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m/ Tr. zák., v dôsledku čoho správne aplikoval § 38 odsek 4 Tr. zák., v zmysle ktorého sa dolná hranica trestnej sadzby zvyšuje o jednu tretinu. Vzhľadom na dikciu § 38 ods. 8 Tr. zák. a trestnú sadzbu upravenú v § 208 ods. 1 Tr. zák. okresný súd postupoval v súlade so zákonom, keď pri ukladaní trestu vychádzal z upravenej trestnej sadzby, ktorá predstavovala rozpätie 4 roky a 8 mesiacov až 8 rokov.

V súvislosti s poľahčujúcimi a priťažujúcimi okolnosťami krajský súd nezistil žiadnu takú skutočnosť, pre ktorú by bolo možné okolnosti vyplývajúce z psychologického a psychiatrického vyšetrenia obžalovaného podradiť pod niektorú z ním uvádzaných poľahčujúcich okolností. Za neopodstatnenú považoval odvolací súd aj tú námietku obžalovaného, ktorou spochybňoval správnosť ustálenia priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m/ Tr. zák. z dôvodu, že jeho predchádzajúce odsúdenie sa týkalo menej závažného trestného činu. Neprihliadnutie na túto priťažujúcu okolnosť je v zmysle uvedeného

ustanovenia dané len ako možnosť, pričom vzhľadom na to, že obžalovaný má dve nezahladené odsúdenia, z ktorých posledné je z obdobia roku 2014 pre prečin nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. a/, písm. c/ Tr. zák., aj odvolací súd považuje ustálenie tejto priťažujúcej okolnosti za plne opodstatnené.

S prihliadnutím na povahu spáchaného trestného činu a jeho závažnosť, ako aj na osobu obžalovaného, odvolací súd považuje uloženie trestu odňatia slobody vo výmere 5 rokov za adekvátne a zákonné, zodpovedajúce upravenej trestnej sadzbe a reflektujúce tak účel trestu, ako aj všetky zásady pre ukladanie trestov.

Podľa názoru odvolacieho súdu takto uložený trest odňatia slobody je odôvodnený aj osobou obžalovaného, ktorý sa už v minulosti celkom päťkrát dopustil trestnej činnosti, pričom ani predchádzajúce odsúdenia neviedli k jeho náprave a zmene spôsobu života. Skutočnosť, že v prípade troch odsúdení sa na obžalovaného hľadí, akoby nebol odsúdený, neznamená, že súd na predchádzajúce páchanie trestnej činnosti obžalovaným nemôže prihliadať v súvislosti s posudzovaním jeho osoby a to výlučne pre účely rozhodovania o treste. Fikciu neodsúdenia totiž nemožno stotožňovať s fikciou nespáchania trestnej činnosti, nakoľko ide o dve úplne rozdielne právne skutočnosti, s ktorými sú spojené rôzne následky.

S poukazom tak na charakter skutku, jeho intenzitu, dobu páchania a viaceré formy konania, ktorými obžalovaný naplnil skutkovú podstatu stíhaného trestného činu, ako aj osobu obžalovaného i jeho kriminálnu minulosť a iné jeho závažné protiprávne konania (obžalovaný má evidovaný značný počet priestupkov na úseku cestnej dopravy, ale aj priestupky proti majetku a občianskemu spolunažívaniu), zohľadňujúc aj vyššie uvedené zistenia znalcov (psychológa a psychiatra), krajský súd konštatuje, že uloženie trestu odňatia slobody v nižšej výmere, než akú určil prvostupňový súd, neprichádza vôbec do úvahy. V tomto smere je preto odôvodnené také výchovné a preventívne pôsobenie na obžalovaného, ktoré mu účinne zabraní v dopúšťaní sa trestnej činnosti, pričom je nevyhnutné na obžalovaného pôsobiť aj represiou v podobe nepodmienečného trestu odňatia slobody. Takýto druh trestu odráža v sebe nielen minulosť obžalovaného z hľadiska jeho postoja k dodržiavaniu jednotlivých spoločenských noriem, ale tiež jeho vývoj z hľadiska možného páchania trestnej činnosti. V neposlednom rade uložený trest zodpovedá aj ochrannej funkcii trestu. V podrobnostiach odvolací súd odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku aj čo do výroku o treste, s ktorým sa aj v tejto časti plne stotožňuje. Vychádzajúc zo všetkých skutočností významných pre výrok o treste krajský súd uzatvára, že uložený trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov zodpovedá všetkým zásadám pre ukladanie trestov, ako aj účelu trestu a rozhodne ho nemožno považovať za neprimeraný.

Okresný súd postupoval v súlade so zákonom, keď obžalovaného pre výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, keďže obžalovaný v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin (§ 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák.).

Napokon súd prvého stupňa rozhodol správne aj vo výroku, ktorým obžalovanému podľa § 73 ods. 2 písm. c/ Tr. zák. a § 74 ods. 1 Tr. zák. uložil ochranné psychiatrické liečenie ambulantnou formou. Výsledky vyplývajúce z procesu dokazovania v plnej miere odôvodňovali uloženie tohto druhu ochranného liečenia a jeho uloženie navrhovala aj znalkyňa MUDr. Klaudia Stanislavová.

Vzhľadom k tomu, že Krajský súd v Bratislave nezistil žiadny dôvod pre zrušenie alebo zmenu prvostupňového rozsudku, odvolanie obžalovaného N.a P. ako nedôvodné postupom podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Predmetné rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.